

færdeligt det er, men jeg kan forsikre den ærede Ordfører om, at hvis vi faar Skatte-spørgsmaalet til Drøftelse her i dette høje Ting, og hvis den ærede Ordfører ud fra sit store Kendskab til det flotte Liv, der leves saadanne Steder, vil komme med Forslag om en Luksusbeskatning deraf, saa skal jeg gerne yde den ærede Ordfører min Hjælp med Hensyn til en saadan Luksusbeskatning, der vil kunne bidrage til at afhjælpe de daarlige økonomiske Tilstande her i Landet. Og ikke blot jeg selv, men jeg skal gøre, hvad jeg formaar, indenfor mit Parti for at overbevise dette om det nyttige deri.

Hvad angaar de enkelte Paragraffer, er der visse Ting, som vi mener maa ændres, men jeg anser det for langt bedre at drøfte disse enkelte Smaating i Udvalget. Det, jeg her har berørt, er selve Princippet i Lovforslaget, som jo er saa afgørende, og som vi slet ikke kan gaa ind paa og derfor maa forbeholde os Ret til at søge ændret, hvis vi skal give Lovforslaget vor Stemme.

Den højtærede Indenrigsminister fremsatte i Slutningen af sin Forelæggelsestale nogle Udtalelser om Folkeforsikring. Det er nu saa almindeligt; naar den højtærede Indenrigsminister taler om Aldersrente, kommer der gerne nogle venlige Udtalelser om Folkeforsikring, eller de skal i alt Fald have en venlig Klang, saa vidt muligt da. Det har jeg oplevet før i dette høje Ting, og jeg har set, at saa var der en eller anden velvillig Partifælle, der stod op og takkede den højtærede Indenrigsminister for hans velvillige Udtalelser, og saa blev det Spørgsmaal lagt til Side, saa var der i og for sig ikke mere at sige om den Ting; det var altid saa heldigt, at denne Taksigelse faldt ved første Behandling; senere hen var der nemlig aldrig nogen Anledning til at takke for noget i den Henseende. Ude paa Møder har vi været ude for, at Venstre, i alt Fald i visse Egne af vort Land, har fremhævet, at de i særlig Grad var varme Tilhængere af Folkeforsikringen. Jeg skal nu ikke strides med den højtærede Indenrigsminister om, hvem der er mest velvillig, men Udviklingen har i alt Fald været den, at vi fra konservativ Side fik nedsat et Udvalg til Undersøgelse af dette Spørgsmaal, og dette Udvalg har afgivet Betænkning, og der foreligger udarbejdede Forslag. Jeg tror derfor ikke, at Regeringen stadig kan undslaa sig for at forsøge paa at komme bort fra Talen og gaa over til Handling, til Forsøg paa at udarbejde et Forslag, som muligvis kunde være brugbart som Forhandlingsgrundlag her i Rigsdagen. Jeg tror, at det Krav vil vokse

frem i Befolkningen, at man skal prøve, om der ikke er Vej frem til en bedre Ordning end den, vi nu har med Hensyn til vor Alderdomsforsørgelse.

Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet i, at det ikke kan nytte noget at samle Pengene ind i Statskassen. Jeg tror nu heller ikke, det er den ærede Indenrigsministers Mening; det tør jeg i alt Fald ikke paa Forhaand mistænke Indenrigsministeren for. Hvis det var Tankegangen, at man skulde blande Forsikring, Statsskat og det hele sammen, vilde vi ogsaa være imod det, og den ærede Ordfører for Socialdemokratiet fremhævede jo ogsaa, at det maatte vi være imod. Det er ganske givet. Men jeg tror nok, der vil kunne findes en Ordning, hvorved man holder Forsikringen for sig og Statsskatten for sig. Og saa maa jeg fremhæve, at naar man gør dette og virkelig lægger Forsikringsprincippet til Grund, kan man ikke tale om Forsikring og Skat under eet, thi Forsikringspræmier er ikke Skat, men et Beløb, som man lægger til Side for at bidrage til at sikre sig i sin Alderdom. Vi kan dog ikke uden videre paastaa, at det, der afdrages i Tjenestemændenes Løn til deres Pensionsfond, er en Skat, og Forholdet vil være det samme her, hvis man gaar over fra en Aldersrenteforsørgelse til en Ordning paa Forsikringsprincippets Grund; det, man betaler, vil være en Præmie, man erlægger for at sikre sig i sin Alderdom.

Det vilde være en politisk Idé, om man bragte denne Sag frem, men den højtærede Indenrigsminister kan jo have nogen Ret i, at hvis det foreliggende Lovforslag skal gennemføres hurtigt, saaledes at man i Løbet af kort Tid kan opnaa en Besparelse ved en Ændring i den nuværende Aldersrentelov, kan man ikke naa til en virkelig Gennemdrøftelse af Forsikringstanken. Derfor skal jeg heller ikke, hvis det kan lykkes os paa anden Maade at blive enige om Lovforslaget, kræve, at dette Spørgsmaal bliver forelagt og ført igennem i Løbet af ganske kort Tid, men jeg vil meget indtrængende henstille til den højtærede Indenrigsminister, at vi gør et Forsøg paa at finde en Vej, ad hvilken Forsikringstanken bringes ind i vor sociale Lovgivning med Hensyn til vor Alderdomsforsørgelse.

Jeg skal blot til Slutning sige, at vi maa fastholde vor Frihed overfor Lovforslagets Enkeltheder, men vi er villige til at gaa ind i en Forhandling om Gennemførelse af Besparelser ogsaa paa dette Omraade, fordi vi erkender, at de økonomiske Forhold i vort Land er saadanne, at vi maa finde Udveje